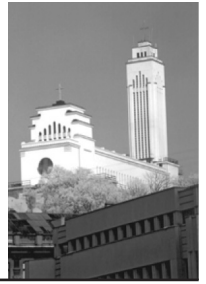

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Jėzaus gundymai dykumoje

Mieli broliai ir seserys Kristuje, Pelenų dieną pradėjome 40-ies dienų Gavėnios kelionę, kuri tęsiasi lygiai tiek, kiek Jėzus išbuvo dykumoje, kur velnias Jį gundė. Evangelistas Lukas šį įvykį aprašo po Jėzaus krikšto: „Kupinas Šventosios Dvasios Jėzus grįžo nuo Jordano upės, ir Dvasia jį vedžiojo po dykumą, ir jis buvo velnio gundomas“ (Lk 4, 1). Kaip Jėzaus Krikšto sekmadienį iškilo klausimas: „Kodėl Jėzui, esančiam be menkiausios nuodėmės, reikėjo priimti atgailos krikštą?“, taip ir dabar klausiamo: „Kam reikėjo Jėzui eiti į dykumą ir leistis velnio gundomam?“ Atsakymas tegali būti vienas – Jėzus leidosi būti gundomas, kad duotų nuolankumo pavyzdį ir mus pamokyty, kaip įveikti pagundas, kurios nuolat tyko kiekvieno žmogaus. Per krikštą žmogus išlaisvinamas iš įgimtos nuodėmės, kuria pirmieji tėvai, nepaklusę Dievui, „visiems žmonėms užtraukė pasmerkimą“ (Rom 5, 18), – tvirtina apaštalas Paulius. Tačiau toliau jis rašo: „Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs“ (Rom 5, 19). Šv. Jonas Auksaburnis sako, jog Jėzus po krikšto panorėjo būti gundomas, kad pakrikštytieji nesutriktų, kai bus gundomi.

Visi esame gundomi, ir Jėzus nenori, kad dėl to pasiduotume nevilčiai ir mus apimtų baimė bei liūdesys. Jėzus trokšta, kad mes drąsiai atvertume Jam savo širdį, su pasitikėjimu atliktume atgailą ir per kunigo žodžius Jo vardu gautume atleidimą. Apaštalas Jokūbas rašo: „Palaimintas žmogus, kuris ištvėria išmėginimą, nes kai bus ištir-tas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas yra pažadėjęs jį mylintiems“ (Jok 1,12).

Jėzaus gundymo scena parodo, kaip veikia gundytojas, naudodamasis žmo-

giškėmis silpnybėmis, jo poreikiais. Kai Jėzus išpasninkavo 40 dienų ir 40 naktų, suprantama, jis buvo alkanas. Todėl pirmiausia prisiartinęs gundytojas Jam tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk šitam akmeniui pavirsti duona“ (Lk 4, 3). Duona žmonėms yra būtinas gyvybės šaltinis, ji buvo būtina ir Kristui, nes Jis – tikras žmogus ir tikras Dievas. Tuo puikiai pasinaudoja piktasis, klaidindamas žmones, kurie ima rūpintis tik maistu, turtais, gyvenimo patogumais. Kai turtas ir žemiški malonumai tampa žmogaus gyvenimo tikslu, jie tampa stabu, kuriam žmogus pradeda tarnauti. Tačiau ar laimingas būna žmogus, pasinėręs tik į save ir vien tik į materialaus turto kaupimą? Tokiam žmogui visko reikia vis daugiau ir daugiau, todėl jis griebiasi klastos, apgaulės, suktumo, grimzdamas vis gilyn į nuodėmių klaną. Jėzaus atsakymas: „Parašyta: *Žmogus gyvas ne vien duona!*“ (Lk 4, 4) – parodo, kad galutinis žmogaus tikslas neturi būti šis pasaulis ir jo daiktai. Kur kas svarbiau pelnytį malonę pas Dievą.

Nepavykus pirmajam gundymui, velnias, „pavedjęs jį aukščiau“, Jėzų gundo valdžios troškuliui, rodydamas pasaulio karalystes: „Duosiu tau visą jų valdžią ir didybę <...>, jei parpuolęs ant žemės pagarbinsi mane“ (Lk 4, 5-7). Liaudies išmintis sako, kad jei nori patikrinti žmogų, pasiūlyk jam valdžios postą. Kiek daug gyvenime sutinkame žmonių, iš pažiūros kuklių, nuolankių, draugiškų, ir tik vienetai iš jų išlieka tokiais, kai pradeda siekti valdžios ir ją įgyja. Jėzaus atsakymas: „Parašyta: *Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!*“ (Lk 4, 8) – primena mums, kad viskas yra Dievo valioje. Per Dievo malonę žmogus gauna

talentą, kurį realizuodamas turi tarnauti tik Dievui ir artimui.

Trečiasis gundymas – raginimas parodyti stebuklą. „Dar nusivedė jį velnias į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos šėlmens ir tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn“ (Lk 4, 9). Gundytojas norėjo, jog Jėzus nustebintų, kad šokdamas nuo šventyklos šėlmens nesusižeistų. Į tai Kristus atkirto šėtonui: „Pasakyta: *Negundyk Viešpaties, savo Dievo!*“ (Lk 4, 12). Jėzus darė stebuklus ne žmonių smalsumui tenkinti, o iš gailėstingumo ir meilės. Žmones traukė prie Jėzaus ne Jo daromi stebuklai, o tai, kad Jis gydė ne tik kūną, bet ir sielą. Jis nerodė savo pranašumo ir galios, o nuoširdžiausiai mylėdamas žmones ir jų gailėdamasis stengėsi padėti.

Evangelija byloja, kad kiekvienas gundymas turi tikslą nukreipti žmogų nuo tikrųjų vertybių, nuo Dievo. Prisidengęs gražiais žodžiais ir melu, gundytojas stumia žmogų į pražūtingą kelią, vedantį į tamsą. Kristus rodo kelią į šviesą ir į amžinąjį gyvenimą. Eidami keturiasdešimt dienų Gavėnios kelią į Velykų Prisikėlimo rytą, nuolat klauskime savęs, ar galime gundymuose ryžtingai ištarti: „Šalin, šėtone!“, ar esame įsitikinę, su kuo mes einame – su Kristumi ar prieš Jį?

Šiais Dievo Gailėstingumo jubiliejiniais metais tegul mūsų tikėjimui suteikia tvirtumą, skatina pamaldumą ir ugdo dorybes šie trys dalykai: malda, pasninkas ir gailėstingumas. Per maldą visada vienijamės su Dievu, pasninkaudami atverriame Jam savo širdį ir sielą. Tačiau, kad pasninkas būtų priimtas, kartu turi būti ir gailėstingumas toks, kokį tu pats norėtum patirti. Tad tebūna mums pas Dievą vieningai užtarimu šie trys dalykai: malda, pasninkas ir gailėstingumas!

Kanauninkas, bažn. ir civ. teisės dr., italų teisės dr., teol. lic. Robertas Pukenis

Teesie Lietuva!

Po 25 metų aš vėl mintimis sugrįžtu į savo rašinius, pastebėjimus, troškimus, kad Lietuva būtų amžinai laisva. Deja, vėl neramu, netgi baisu, kai kaimynas grasina paversti pelenais net pačią galingiausią valstybę, o ką bekalbėti apie mus. Nereikia kalbėti, o būtina pasiremti Dievu ir vėl sugrįžti prie Viešpaties altoriaus.

Aš visada savy nešiojau Tėvynės šauksmą ir buvau neramus. Aš norėjau, kad būtų giedras tėviškės dangus ir augtų kryžiaus medis, o lietuvaitė jį

papuoštų rūtų vainiku. Kartais mano žodžiai virsdavo strėlėmis, kurias taikiau į slibino nasrus. O kartais tokie skurdūs ir prislėgti jie būdavo. Mane traukė politika, aš žaidžiau su ugnim, bet man buvo malonu vyti velnią šalin. Tokie mano atsiminimai – mintys be datų. Jos visos suteka į Kovo 11 dieną. Dėl šios dienos gyvenome ir rašėme. Iš pradžių patyloom, slapčia, o paskui galingai ir drąsiai su-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

šukome Tėvynei: „Būk gyva!“ Tebūnie jinai įamžinta širdyje, darbuose, maldoje! Teesie tavo valia! Dievui tarus „teesie“, atsirado šviesa. Šimtai tūkstančių tautos kankinių atkreipė Apvaizdos žvilgsnį ir sulaukė palaiminimo: „Teesie Lietuva“. O mūsų širdyse suvirpo meilės styga, kad neužmirštume Tavo žodžių, Tavo kelio, Tavojo likimo.

Dėkoju Tau, Viešpatie, kad išklausei mūsų maldas. Ačiū visiems, su kuriais drauge dirbome, kovojome ir net rizikavome. Atleiskit, kad visada skubėjau ir neturėjau laiko apmąstyti, įsigilinti į temas ir iš esmės atsakyti. Jeigu išslysdavo aštrus

žodis, supraskit, kad iš skausmo ir meilės Tėvynei. Kaip žmogus linkėjau laimės visiems, o kaip kunigas troškiau, kad žodis „laisvė“ būtų tariamas drauge su Kristaus vardu: krikščioniška laisvė, meilė, darbas, pareiga. Tai buvo tik mano sielvartas, ieškojimai, akistata su gyvenimu ir žmonėmis. Kartais reikėjo daug pilietinės drąsos, kad ištarčiau savo žodelį, reaguodamas į neteisę. Narplojant tas problemas, ypač postkomunistinės visuomenės sąmyšyje aš stengiausi, kiek galėjau, jausti su Bažnyčia. Kristus mokė mus mylėti. Ir tojų mūsų didžioji kovoj už Tėvynės laisvę mums tevadovauja meilė ir tiesa.

Pagarba visiems visiems, kurie sto-

vėjote Baltijos Kelyje. Kiek daug mes turime didžių, gerų žmonių. Ar Lietuva taps Šiaurės Atėnais? Jei griebsimės darbo! Visi sąžiningai ir taupiai. Jei žurnalistai rašys tiesą. Mokytojai iš didžiojo Mokytojo išminties ugdys jaunimo dvasią ir skleis jam mokslo šviesą. Kiekvienas nuoširdžiai atliks jam priklausančias pareigas. Kariai tegu išpildo savo priesaiką Tėvynei. O aš daugiau melsiuos, kad gyvai, jautriai byločiau į tavo sielą.

Mano svajonės, troškimai, kad motinos Bažnyčios balsas skambėtų kiekviename iš mūsų. Teskrenda mano mintys per gimtą šalį. Ir ačiū, jeigu jas priimsite, jų neatstumsite.

Pažinkime Šventąjį Raštą

Kun. Linas Šipavičius, Šventojo Rašto magistras

Dievo Žodis

III. Dievo žodžio paslaptis

1. Žodis tapo kūnu. Iš visos Dievo žodžio paslapties Jonas mums skelbia paskutinįją tiesą, kurią itin glaudžiai sieja su paties Jėzaus, Dievo Sūnaus, paslaptimi: būdamas Sūnus, Jėzus pats iš savęs yra Žodis, Dievo Žodis. Iš Jo kilę Dievo žodžio įvairūs pasireiškimai kūrimo darbe, istorijoje ir galutiniame išganymo išsipildyme. Būtent taip suprantamas sakiny iš Laiško žydams: „Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje į mus prabilo per Sūnų...“ (Žyd 1, 1n).

Jėzus, kaip Žodis, buvo nuo pat pradžių pas Dievą ir pats buvo Dievas (Jn 1, 1n). Jis buvo kuriantysis Žodis, per Jį viskas sutverta (1, 3; plg. Žyd 1, 2; Ps 33, 6n); buvo apšviečiantis Žodis, Jis spindėjo tamsoje ir apreiškė žmonėms Dievą (Jn 1, 4-9). Jau Senajame Testamente Jis pasirodė kaip veikiantis ir apreiškiantis Žodis. Pagaliau atėjus metui, Žodis tapo kūnu ir atvirai žengė istorijon (1, 14). Nuo to laiko žmonės galėjo konkrečiai Jį „patirti“ (1 Jn 1, 1n), „mes regėjome Jo šlovę“ (Jn 1, 14).

Tokių būdu Jis vykdė dvejopą pasiuntinybę: Žodis apreiškia ir Žodis teikia išganymą. Būdamas viengimis Sūnus, žmonėms atskleidė Tėvą (1, 18); o išganymui pasiekti įvedė pasaulin malonę ir tiesą (1, 14. 16n). Apsireiškęs pasauliui Žodis išlieka pačioje žmonijos istorijos širdyje. Prieš Jį žmonijos istorija judėjo link Jo įsikūnijimo, po Jo atėjimo viskas skuba į amžinąjį triumfą. Dar Jis pasirodys paskutinių grumtynių metu, kad padėtų tašką blogųjų galių veikimui ir užtikrintų žemėje galutinę Dievo pergalę (Apr 19, 13).

2. Žmonių reakcija į Žodį, kuris tapo kūnu. Kristus, būdamas Žodis, priėmė kūną ir apsigyveno žemėje. Žmonių požiūris į Jo asmenį ir Jo žodį išreiškia požiūrį į patį Dievą. To Žodžio atėjimas sukėlė žmonių pasidalijimą. Vienoje pusėje yra tamsybės, kurios jo nepriėmė (Jn 1, 5), blogas pasaulis, kuris Jo nepažino (1, 10), pas savuosius atėjo, o jie Jo nepriėmė (1, 11) – čia visa Evangelijos istorija, pasibaigusi kančia. Kitoje pusėje yra tie, kurie „Jį priėmė“ (1, 12); iš „Jo pilnatvės gavo malonę po malonės“ (1, 16), – jiems Jis, Viengimis Sūnus (1, 14.

18), davė galią tapti Dievo vaikais (1, 12).

Apie įsikūnijusį Žodį vyksta iki šiol nepasibaigusi drama, kuri prasidėjo nuo tada, kai Dievas pradėjo kalbėti žmonėms per pranašus. Kai pranašai skelbė Dievo žodį, jų lūpomis kalbėjo tas pats Žodis, kuris laikų pabaigoje tapo kūnu, Tėvo siųstas atėjo pas žmones. Paruošiamąjį etapą pakeitė realus betarpiškas Jo buvimas. Tačiau žmonėms ši Dievo Žodžio pateikta problema nepakito: kas tiki į žodį, kas jį pripažįsta kaip įsikūnijusį Žodį ir jį priima, tas įeina į besiremiantį teologinėmis dorybėmis gyvenimą, į Dievo vaikų gyvenimą (Jn 1, 12); kas atmeta pamokymo žodį, kas nepripažįsta įsikūnijusio Žodžio, lieka pasaulio tamsybėse, bus dėl to nuteistas (plg. 3, 17n). Štai tos kraupingos ateities perspektyvos, prieš kurias atsistos kiekvienas žmogus: atvirai – jei jis gyvens Jėzaus Kristaus Evangelija, slapta – kai Dievo Žodis jį pasieks netobulai. Žodis nukreiptas į kiekvieną žmogų ir laukiama atsakymo. Kiekvieno žmogaus amžinybė priklausys nuo to, kaip jis atsakys Žodžiui. (*Pabaiga, pradžia – PRISIKĖLIMO 157 nr.*)

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Lagerio kasdienybė. Tačiau ir lageryje reikia ne tik dirbti ir valgyti, bet ir melstis. Kada? Anksčiau keltis negalima. Nuskambėjus varpo dūžiui, reikia rasti tarpelį nusiprausti, o tada rikiuotė, skurdūs pusryčiai – ir į darbą. Darbe ir galvos pakelti nėra kada, juo labiau, kad man darbas buvo neįprastas. Tik pabudusi, persižegnodavau, pavesdavau Viešpačiui dieną ir stengdavausi būti su Juo. Rožinį, visas tris dalis, melddavausi kasdien darbo metu, nes darbas mechaninis, mintis neužimta. Melddavausi su angelais tokiu būdu: sukaltu įžangines dalis, prieš kiekvieną paslaptį – „Tėve mūsų“, o kalbėdama „Sveika, Marija“, kviečiu angelų chorą melstis su manimi. Kai iškviečiu paskutinį chorą, žinau,

kad sukaltėjau devynis kartus „Sveika, Marija“, tada su visais angelais kalbu dešimtą „Sveika, Marija“, „Garbė Dievui“ – ir užbaigiame slėpinį. Pamilau tokį maldos būdą ir, grįžusi iš lagerio, dažnai su angelais šlovindavau Jėzų ir Mariją.

Laisvo laiko būdavo labai mažai. Ne darbo metu viršininkai surasdavo mums užsiėmimų. Sunkiausia – tai nuolatiniai kalinių „triauškčiai“ keikimai, be bjauriausių keiksmų jos nemokėjo susikalbėti, net sapnuodamos garsiai keikdavosi. Ši bjaurastis taip įgriso, kad net grįžusi laisvėn ilgai jaučiausi tarsi gleivėtu purvu tais keiksmiais aplipusi.

Apie mano areštą ir bausmės atlikimo vietą Vakarai sužinojo iš Lietuvos Kata-

likų Bažnyčios Kronikos. Į lagerį ėmė ateiti laišakai iš užsienio su reikalavimu pranešti laiško įteikimą adresatui. Teko lagerio vadovybei su tuo skaitytis ir nori nenori laiškus įteikti. Kartą operatyvinio skyriaus darbuotoja, įteikdama laiškus, su ironija paklausė, ar pažįstu tuos žmones, kurių laiškus gaunu. Atsakiau, kad ne. „Tai kam tie laišakai?“ – mestelėjo ji. Į jos klausimą atsakiau klausimu: „Jūs komunistų partijos narė?“ – „Žinoma“, – nustebo ji. – „Ar jums malonu gauti laišką iš jums nepažįstamo, bet tos pačios partijos nario?“ – „Malonu“. – „Ir man malonu gauti laiškus iš to paties tikėjimo brolių ir sesių, nors asmeniškai ir nepažįstamų“. Iš jos veido dingo ironija, atrodo, kad mes viena kitą supratome. Kartą iš užsienio atėjo man šokoladinių saldainių siuntinėlis. Lageryje draudžiama kaliniams siūsti šokoladą, galima

Nukelta į 3 p.

Atkelta iš 2 p.

tik paprastus saldinius. Vėl iškvietė mane. Visas kambarys kvepėjo šviežiu šokoladu. Ta pati darbuotoja parodė man saldinius, plaukiojančius tyrame vandenyje, ir pasakė, kadangi kaliniams negalima valgyti šokoladinių saldinių,

tai juos jie sunaikinsią, todėl jie ir plaukiojo vandenyje. Savaime aišku, kaip jie juos „sunaikino“!

Katalikų Kronikos dėka Vakarai nemažą sužinojo apie sovietų diskriminacijos faktus ir veidmainišką propagandą apie tikėjimo bei tautinių tradicijų „laisvą“ praktikavimą. Sovietų valdžios

instancijos gaudavo Vakarų politinių ir religinių organizacijų prašymus paisyti tarptautinės Žmogaus laisvės teisių konvencijos, kurią ratifikavo ir Sovietų sąjunga, bei priekaištus dėl melagingų faktų pateikimo Vakarams. Į mano bylą atsiliepė net Anglijos karalienė, prašydama išlaisvinti mane. (Tėsinys)

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Vasario 16-oji Kristaus Prisikėlimo bazilikoje

Vasario 16-oji – Lietuvos valstybės atkūrimo diena. Šiai šventei skirti renginiai Kauno Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo bazilikoje prasidėjo jau išvakarėse: vasario 15 d. Marijos radijas pakvietė kauniečius ir visus Lietuvos žmones į naktinę Švč. Sakramento adoraciją padėkoti Dievui ir pasimelsti už Tėvynę Lietuvą. Tai buvo tiesioginė Švenčiausiojo Sakramento adoracijos transliacija per Marijos radiją.

Po 18 val. šv. Mišių parapijos vikaras kun. J. Grigonis išstatė Švč. Sakramentą. Kartu su parapijiečiais pasimelsti ir pagarbinti Švč. Sakramentą atėjo Kauno kunigų seminarijos klierikai, kurie kalbėjo rožinį. Klierikus keitė seserys benediktinės, kurios giedojo Dievo Tautos Valandų liturgijos Naktinę maldą.

20 val. prasidėjo iškilmingos šv. Mišios. Eucharistijos liturgijai vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas L. Virbalas SJ, koncelebravo Marijos radijo direktorius kun. G. Blužas OFS, parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius ir parapijos vikarai – kun. J. Grigonis ir kun. L. Šipavičius. Šv. Mišiose giedojo Kauno muzikinio teatro solistai R. Preikšaitė ir M. Zimkus.

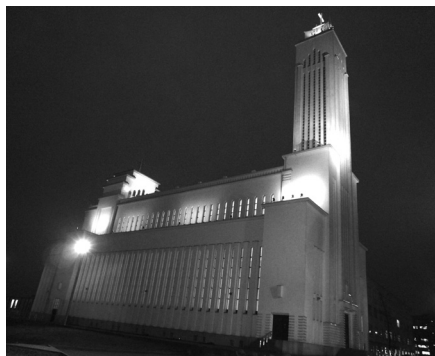
Po šv. Mišių tęsėsi naktinė Švenčiausiojo Sakramento adoracija. Prie Švenčiausiojo Sakramento klaupėsi parapijiečiai, parapijos institucijų atstovai, Marijos radijo savanoriai ir tikintieji.

Žemaičių Kalvarijos kalnus giedojo svečiai – iš Telšių atvykę choristai su Žemaičių Kalvarijos Šventovės rektoriumi kan. Jonu Aču. Pagarbinti Švč. Sakramento ir malda padėkoti Viešpačiui už Tėvynės laisvę atvyko vyskupas augziliaras Kęstutis Kėvalas.

Švč. Sakramento adoracijos metu giesmes giedojo Benas Ulevičius, Tomas Ladiga, Karolis Lasys, Ridas Jasulionis skaitė Šv. Rašto ištraukas. Keturių rožinio maldos dalių slėpinius vedė Kauno II dekanato dekanas kun. Audrius Mikitiukas, Tytuvėnų Švč. M. Marijos Angelų karalienės klebonas kun. Rimantas Žaromskis,

Gerojo Ganytojo parapijos vikaras kun. Nerijaus Pipiras, Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Marijos radijo prezidentė Egidija Vaicekauskienė kartu su vyru Kęstučiu vadovavo Gailestingumo vainikėlio maldai. Marijos radijo direktoriaus kun. Gintaras Blužas vadovavo Viešpaties angelo maldai.

Švenčiausiojo Sakramento adoracija buvo baigta Švč. M. Marijos litanija, kuriai vadovavo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

Vasario 16 d., švenčiant Lietuvos valstybės atkūrimo dieną, 10 val. bazilikoje buvo aukojamos iškilmingos šv. Mišios už Lietuvą ir jos žmones. Šv. Mišių liturgijai vadovavo Kauno arkivyskupas emeritas Sigitas Tamkevičius SJ, koncelebravo vyskupas Kęstutis Kėvalas, prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, Švč. Trejybės bažnyčios rektorius mons. Aurelijus Žukauskas, Šv. Pranciškaus Ksaverio bažnyčios rektorius Aldonas Gudaitis SJ, Jėzuitų provincijolas t. Gintaras Vitkus SJ, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, vikaras kun. Julius Grigonis. Asistą rengė Kauno kunigų seminarijos klierikai. Dievo žodį perskaitė prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, o homiliją, skirtą Vasario 16-ajai, pasakė Kauno arkivyskupas emeritas Sigitas Tamkevičius SJ.

Šv. Mišiose giedojo Kauno kultūros centro „Tautos namai“ mišrus choras „Gintaras“ (vadovė Jovita Kulakauskienė).

Pasibaigus šv. Mišioms, kuriose dalyvavo miesto vadovai, visuomenės veikėjai, gausus būrys įvairių jaunimo organizacijų atstovų, buvo sugiedotas Lietuvos Respublikos valstybės himnas.

Vasario 16 d. 18 val. vakarines šv. Mišias už Lietuvą aukėjo parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. Homiliją monsinjoras pradėjo K. Genio žodžiais: „Lietuva! Mano Giesmių Giesmė! Teesie man Tavo vardas šventas, Tavo karalystė teesie! Garbinu Tave kaip Sakramentą! Šiais mūsų tautos šauklio, poeto Kęstučio Genio posmais kreipiuosi į jus, čia susirinkusius ir į visus mylinčius mūsų Tėvynę Lietuvą, branginančius jos laisvę, gražiais darbais puoselėjančius jos grožį ir didybę. Lietuvos istorijoje įrašytos trys svarbios datos, pažymintios mūsų tautos laimėjimą kovoje už laisvę ir nepriklausomybę: tai Sausio 13-oji, Kovo 11-oji ir Vasario 16-oji. Tačiau Vasario 16-oji išliks amžiams didinga, kol bent vieno lietuvių krūtinėje plaks širdis“.

Nuostabų renginį kauniečiai ir miesto svečiai galėjo matyti, kai Vasario 16-sios naktį Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilika nušvito Lietuvos vėliavos trispalvėmis spalvomis – juk ne veltui Šventovė nuo tarpukario laikotarpio buvo laikoma vienybės, prisikėlimo, tautos nepalaužiamumo ir Nepriklausomybės simboliu!

Nuoširdžiai dėkojame visiems organizatoriams, o ypač Marijos radijui už šį dvasingą šventės paminėjimą. Dėkojame ne tik mes. Marijos radijo klausytoja Živilė Matelienė iš Ukmergės atsiuntė mums žinutę: „Labai ačiū už nuostabią šventę – Švč. Sakramento adoracijos už Lietuvą naktį. Tikrai labai puikiai pasiruošėte! Tikiuosi, kad tai taps tradicija, ir esu tikra, su kiekvienu kartu adoruotojų vis gausės. Teatlygina jums Dievas už jūsų pasišventimą!“

Birutė Vasylienė

Kristaus Prisikėlimo bazilikoje 2014–2015 m. Santuokos sakramentą priėmusių šeimų susitikimas

Vasario 13-ąją, šeštadienį, iškilmingas vakarines šv. Mišias Kristaus Prisikėlimo bazilikoje buvo pakviestos jaunos šeimos, kurios yra priėmusios Santuokos sakramentą šioje parapijoje.

Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius ir Jaunų šeimų ratelio vadovė Ramutė Budvytytė SSC, sumanę šį susitikimą ir su malda širdyje jo laukę, džiaugėsi, kad į kvietimą atsiliepė daug porų, o kai kurios šeimos, priėmusios santuoką anksčiau, atėjo ir su savo vaikučiais padėkoti Viešpačiui už gautą šeimos malonės pašaukimą.

Ši ypatinga šventė prasidėjo 17.30 val. Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, šiltai pasveikinęs susirinkusias jaunas šeimas, pakvietė, kaip ir Santuokos sakramento priėmimo dieną, kartu sugiedoti kreipimąsi į Šventąją Dvasią (visiems buvo padalyti lankstinukai, kur buvo surašyta šv. Mišių liturgija ir giesmės).

Sugiedojus giesmę, klebonas vedė trumpą katechezę, primindamas ir komentodamas Santuokos sakramento priesaikos žodžius. „Šie priesaikos žodžiai yra įrašyti tiek moters, tiek vyro širdyje ir juos reikia nuolat prisiminti, ypač sunkiomis gyvenimo dienomis, – kalbėjo klebonas ir pridūrė: – O kad būtų įmanoma įvykdyti duotus pažadus ir nugalėti sunkumus, visada pridėkite: Tepadeda mums Dievas.“

Po giesmės „Jėzau, esi šviesa“ ses. Ramutė pakvietė poras atnešti prie altoriaus uždegtas žvakutes (jas taip pat gavo ateidami į baziliką) su prašymais ir dėkojimais Dievui už gautas malones. Skambėjo giesmė „Jėzau Kristau, pas Tave aš ateinu“.

Po šios ceremonijos išgirdome liudijimus. Ses. Ramutė pakvietė sutuoktinius: Rasą ir Dainių Eidukevičius (4,5 metai, kai susituokę), Vladimir ir Ventą Donec (6 metai, kai susituokę), Tomą ir Virginiją Jundulius (13 metų, kai susituokę) pasidalyti savo šeimyniniais džiaugsmiais ir sunkumais.

Pirmoji liudijo Rasa, nes jų mažylis sukarščiavo ir vyras Dainius liko su juo namie. Rasa džiaugėsi nuostabiu Dievo vedimu, kurį jie jaučia susidūrę su bet kokia problema. Kai nebuvo vaikučių, jie galėjo daugiau laiko skirti sau. Dabar padaugėjo rūpesčių, nes vaikai pareikalauja daug dėmesio. Tačiau ir čia viskuo pasirūpina Dievas. Kaip pavyzdį ji papasakojo, kad, laukdamasi antro vaikelio, ji labai norėjo dalyvauti rekolekcijoje ir netikėtai gavo kvietimą. Pirmąjį sūnelį paglobojo tėvai, ir taip viskas išsprendė. Šiuo metu kartą per mėnesį lanko „Dievo Motinos komandą“, skirtą jaunoms šeimoms, kur dalijamasi patirtimi, ir tai padeda nugalėti pasitaikančius sunkumus.

Antroji pora – Vladimir ir Venta. Liudijimą pradėjo vyras. Jis prisipažino, kad augo netikinčioje šeimoje, nebuvo net pakrikštytas, tačiau tėvai rūpinosi moraliniu auklėjimu. Ventos iniciatyva atliko visas reikalingas apeigas ir abu susituokė, priimdami Santuokos sakramentą. Vladimir pasidalijo ir išgyvenimu, kurį patyrė susituokus. Prieš santuoką jis nebuvo iki galo atviras būsimai žmonai – nepasiskė apie tai, jog jau nebuvo skaistus. Tai jam apkartino medaus mėnesį, gyvenimo pradžią. Tačiau kartą, žvelgdamas į Nukryžiuotąjį, jis stipriai išgyveno Jo kančią bei mirtį: „Jis mirė ir už mane!“ – nuaidėjo jo širdyje. Tada viską papasakojęs žmonai. Abu karštai pasimeldė, ir praeitį tarsi nematoma ranka nuplovė. „Naujai pažvelgiau į žmoną, jaučiausi lyg naujai užgimęs. Įsitikinau, jog gyvenant su Dievu įmanoma pereiti per visus sunkumus. Dievas yra mūsų siena, į kurią mes galime atsiremti, Jis – mūsų uola, ant kurios statome savo gyvenimą“, – nuoširdžiai pasakojo Vladimir. Žmona pridūrė: „Mums žodžiai – Mylėsiu ir gerbsiu tave visą gyvenimą įgavo naują prasmę, kurią iki galo supratome tik dabar.“

Tretieji liudijo Virginija ir Tomas. Pirmoji kalbėjo Virginija, kuri pasakojo: „Tuokmės mažojoje bažnytelėje. Priesaikos žodžius tarėme be galo nuoširdžiai, jautriai išgyvendami kiekvieną jos žodį. Tik vėliau supratome, ką reiškia bendra malda, bendras pokalbis, dalijimasis bendrais rūpesčiais, tarnavimas vienas kitam. Pamenu, kai susigau ir Tomas man pataravo, su meile ir dėkingumu žvelgiau į jį, tai dar labiau sustiprino mūsų bendrystę. Tomas žmoną papildė: „Kai sakai priesaikos žodžius, atrodo viskas taip gražu, taip švelnu, tačiau realiam gyvenime ne visada taip viskas sklandžiai vyksta. Kyla daug iššūkių, bet, ačiū Dievui, jam padedant galime kartu nugalėti visus sunkumus. Linkiu visiems dažniau prisiminti Santuokos sakramento palaiminimą.“

Po giesmės „Pas Tave aš ateinu“ prasidėjo šv. Mišios, kurias aukėjo mons.

Vytautas Grigaravičius. Jis dar kartą pasveikino susirinkusias jaunas šeimas, sakydamas, kad visada meldžiasi už sutuoktinius, nes jaučia atsakomybę ir išgyvena už juos. Šv. Mišių aukoje pakvietė melstis už savo šeimą ir vieni už kitus, kad Dievas ir toliau laimingų bei teiktų įvairių malonės dovanų.

Per homiliją jis tęsė pradėtą savo mintį: „Nemanykite, kad klebonas ramiai miega. Jam rūpi, kaip jums sekasi, kaip jus jungiatės į bendruomenę, Bažnyčios gyvenimą. Didžiausias džiaugsmas, kai ateinate ir prašote pakrikštyti vaikelį. Tuomet klebonas meldžiasi jau ne tik už jus, bet ir už jūsų vaikus.“ Pasidalijęs liudijimu apie savo Krikšto dieną, jis sakė: „Manau, kad ir jūs, net po daugelio metų atėję į šią bažnyčią, prisiminsite, jog čia susituokėte, atnaujinate Santuokos sakramentą, ir šilti jausmai užlies širdį.“ Komentuodamas vakaro Evangeliją pagal Luką (Lk 4, 1-13) apie Jėzaus gundymus dykumoje, klebonas atkreipė dėmesį, kad Evangelija siejasi ir su šio vakaro intencijomis, nes nuo gundymų niekas nėra apsaugotas. Jėzus tarsi duoda pamoką, kaip reikia atsispirti velnio gundymams. Juk svarbu rūpintis šeimos materialine padėtimi, bet daug svarbiau rūpintis sielos reikalais per Dievo žodį, per Eucharistiją, per atgailą. Svarbu, kad karjera, darbas neužgožtų svarbiausio – tarpusavio pasitikėjimo ir gerų santykių, santarvės šeimoje. Pasitikėjimas dingsta, kai pasiduodate gundymui kažką vienas nuo kito nuslėpti, vienas kitam priekaištauti ir pan. Krizės laikas neišvengiamas, bet meilė, pasitikėjimas, atviras pokalbis padės nugalėti visus sunkumus.

Po homilijos visos poros buvo pakviestos išsirikiuoti centrinėje navoje, ir vadovaujant klebonui visi atnaujino Santuokos sakramento įžadus. Smagu buvo žiūrėti į džiugius, susijaudinčius sutuoktinius, kurie nuoširdžiai kartojo priesaikos žodžius. Ceremonija baigėsi šv. apaštalo Pauliaus meilės himnu, kurį giedojo vargonininkas Ramūnas. Po palaiminimo vargonininkas Ramūnas padovanojo visiems giesmę „Aš jums atsiysiu rožių lietu“.

Šventė baigėsi agape ir pabendravimu bazilikos parodų salėje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis